

IN THE WOODS

DORPSHUIS DE FURS

David Olney & Sergio Webb

Saturday 22 Nov 2014

David is vanaf het prille begin een trouwe bezoeker van ons podium. Als gevolg van nieuwe projecten en een stevig tourschema in de US, hebben wij hem een aantal jaren niet kunnen verwelkomen. Maar daar komt hij wat aan doen op 22 november met aan zijn zijde al sinds jaar en dag, snaren wonder Sergio Webb. "When the deal goes down" (release 8 juli 2014) is de laatste vrucht van deze eminence grise van de singer songwriters.

A Philosophical Saturday Night.

Het was ruim vier jaar geleden dat Olney bij ons speelde. Dat is een lange tijd voor iemand die in het verleden jaarlijks bij ons op de planken stond en zeker ook lang voor iemand die Nederland zijn tweede huis noemt. Toen we het hier over hadden, na een warme ontmoeting van goede bekenden, verklaarde hij zijn lange afwezigheid als volgt: "Toen ik jaren geleden hier vaak toerde, vond ik Europa en Nederland in het bijzonder, helemaal te gek. Ik had er wel willen wonen. Maar ik ben blij dat ik het niet gedaan heb. Veel musici collega's die dit wel hebben gedaan, lijken hun scherpste te hebben verloren, zover verwijderd van hun roots en keren ook bijna allemaal uiteindelijk terug. En moest hij toegeven het reizen en de jet lag braken hem ook steeds meer op." Maar het gevoel van thuiskomen was wel weer erg lekker moest hij ook bekennen. Zeker als je op een podium terug keert waar je onderdeel bent geweest van het begin, vijftien jaar geleden.

David met Sergio aan zijn zijde trapte stevig af met werk van het laatste album: "When the deal goes down." Om vervolgens terug te keren naar een klassieker "Soldier Of Misfortune", waarin David op zijn bekende wijze tegelijk gevoelig en scherp de gruwelen van alweer een zinloze oorlog, namelijk de Vietnam oorlog, onder de loep nam. Een song die de tendens inzette van zowel in zijn inleidingen als uiteraard zijn songs, forse kritiek op zijn land van herkomst. "If my eyes were blind", was goed om weer eens van de meester zelf te horen. Misschien is dit wel de meest gespeelde cover door anderen op ons podium. De wijze waarop hij de op zich al een monument van een song: "Women Across The River", had bewerkt getuigt van zijn literaire begaafdheid. Hij wist op ingenieuze wijze zijn "child like vision" te integreren in deze song. Door te vertellen dat toen hij net kon lezen het verhaal van de Japanse soldaat in de krant las, die jaren in de jungle had geleefd in de veronderstelling dat het nog oorlog was en uiteindelijk werd gevonden en door anderen en werd verteld dat de oorlog voorbij was. David neemt je mee naar het bos achter zijn ouderlijk huis, waar hij het verhaal had gepositioneerd, simpelweg omdat zijn wereld toen niet groter was. Om vervolgens daar als volwassene terug te keren en te ervaren hoe klein die toen grote wereld eigenlijk is en niet meer bang te zijn dat de Japanse soldaat opeens uit de bosjes tevoorschijn zou kunnen komen. De serieuze thema's die David bezingt gaan zoals dat hoort gepaard met ironie en humor. Deze dialectiek verraad de observeerder en poëet. Hij trekt Johnny Cash uit de kast in de intro van "Covington Girl", bezingt een absurde geschiedenis in: "The Big Blue Hole" Brengt een ode aan die andere meester Townes van Zandt en speelt nog even een verzoekje wat hij al heel lang niet gespeeld had en dan is het pauze en hebben we nog een tweede set in het vooruitzicht. Dit alles begeleid door Sergio, die als de rust zelve, op zijn verschillende gitaren je per song mee neemt naar een andere wereld. Mariachi klanken, Flamenco stijl, politie sirenes, blues/rock licks, of geluiden produceert die je op zoek doen gaan op het podium naar wie de cello begeleiding doet, om te ontdekken dat het geluid ook uit de gitaar van deze snaren meester komt. We kenden zijn kwaliteiten, maar wat is deze man nog beter geworden!

De tweede set ging voortvarend van start en tussen door gaf David nog even fijntjes commentaar op zijn land en de gewoonten, door de idioterie van het vieren van de "Boston Tea Party" te elimineren tot het zinloos in zee storten van thee, door een stel blanken verkleed als "Native Americans", scherp en meedogenloos. Zijn intro bij de Tom Waits song was een staaltje relativeren van de bovenste plank. Waits die David eigenlijk een beetje zielig vind, hij verdient nog steeds heel weinig met zijn muziek, in tegenstelling tot Waits. Maar Waits heeft toch wel iets wat hem dwars zit namelijk dat David nog nooit een song van hem heeft gecoverd. In enkele woorden wordt hier met ironie en zelfspot ook iets pijnlijks onthuld. Want dat David niet groter is geworden, snappen wij eigenlijk ook niet. "New York Mining Disaster 1941" van de gebroeders Gibb, werd vrij vertaald met "New York Mind Disaster." Refererend aan "A New York State Of Mind", en in het geval van Olney zijn arrestatie als gevolg van een niet betaalde snelheid boete van vijf en twintig jaar geleden. In de euforie van verliefdheid op zijn huidige vrouw had hij te hard gereden. De in eerste instantie teleurgestelde politie beambte omdat Olney niet gedronken bleek te hebben, keerde triomfantelijk terug bij de auto om Olney op te sluiten als gevolg van de niet betaalde boete. Dit verhaal onthulde

de verteller in Olney die je mee neemt in een ervaring en die leidt naar een song. Zo waren er nog verhalen over zijn carrière als Cha Cha danser en hoe hij zich dan in elke stad bij de politie moest melden, waarbij hij geheel passend een wat stramme uitvoering van deze dans op het podium liet zien. Dit alles permanent ondersteund met de mooiste klanken door een stoïcijnse Sergio. David had er zin in en zorgde met een lange show voor een glorieuze terugkeer op ons podium. Sergio en David keerden terug na een staande ovatie en eindigde de toegift met “ Sad Saturday Night” ooit geschreven met alweer een oude bekende van” In the Woods” te weten Ad Vanderveen. Het was geenszins een “Sad Saturday Night”, behalve het afscheid wellicht. Het was een avond gevuld met humor, ironie, poëzie en filosofische overwegingen. De filosoof uit Nashville nam afscheid met aan zijn zijde snaren wonder Sergio. Tot weer over vier jaar?

1. Whistle Blow

2. When The Deal Goes Down

3. Soldier Of Misfortune

4. If My Eyes Were Blind

5. Women Across The River

6. Covington Girl [David Olney/John Hadley/Sergio Webb]

7. Look

8. Big Blue Hole

9. Snowin' On Raton [Townes Van Zandt]

10. Lenora

1. Jama Ball

2. Upside Down > Gonna Wait Here For The Cops

3. That's Why She's With Me

4. The Old Barb Wire [traditional] > 1917

5. Postcard From Mexico [David Olney/John Hadley]

6. Blue Looks Good On You [Tom Snow/Eric Lynn]

7. Clap Hands [Tom Waits]

8. New York Mining Disaster 1941 [Barry Gibb/Robin Gibb] > Roses

9. Roll This Stone

10. Barrymore Remembers

11. Red Guitar

12. Lampshades

13. Sad Saturday Night [David Olney/Ad Vanderveen/John Hadley]

All tracks by David Olney except where noted

David Olney | vocals, acoustic guitar

Sergio Webb | electric guitars, acoustic guitar, megaphone, vocals

